

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmission

Nr. 3

Mars 1973

9. årgang

Tusenårsriket

Av Siegbert W. Becker

Læren om tusenårsriket læres blant mange konservative kristne i dag. Vår Visconsinsynode, som kanskje er den mest konsernative kirke i hele verden, forkaster læren om tusenårsriket som en falsk lære. Dette gjør vi på grunnlag av at Skriftens fyldige ord ikke tillater en slik lære.

Ordet som læren om tusenårsriket bygges på, finner vi også i Åpenbaringen, nemlig i kap. tyve. «Og jeg så en engel stige ned fra himmelen, som hadde nøkkelen til avgrunnen og en stor lenke i sin hånd. Og han grep dragen, den gamle slange, som er djevelen og Satan, og bandt ham for tusen år og kastet ham i avgrunnen og lukket til og satte segl over ham, forat han ikke lenger skulle forføre folkene, inntil de tusen år var til ende. Og etter den tid skal han løses en kort stund. Og jeg så troner, og de satte seg på dem, og det ble gitt dem makt til å holde dom. Og jeg så deres sjeler som var blitt halshugget for Jesu vidnesbyrd og for Guds ords skyld, og dem som ikke hadde tilbedt dyret eller dets billede, og som ikke hadde tatt merke på sin panne og på sin hånd. Og de ble levende og regjerte med Kristus i tusen år. Men de andre døde ble ikke levende igjen før de tusen år var til ende. Dette er den første oppstandelse» (Åpenb. 20 1—5.)

Først og fremst skal vi komme ihu at dette er det eneste sted i Bibelen som taler om disse tusen år. Der finnes intet avsnitt i noen av de historiske bøkene eller i de profetiske bøkene som taler om just tusen år. Om nå alle de andre tallene i Åpenbaringsboken helt klart er symbolske, hvorfor skal vi da helt plutselig tolke tallet tusen her som tusen vanlige år?

Men dette er ikke hovedargumentet mot læren. For ennu om det bare finnes et eneste sted i Bibelen som lærer en aldeles bestemt sak, så sier vi i Visconsinsynoden at vi må lære den lære. For om Gud har sagt en sak bare en eneste gang, bør det være tilstrekkelig for hver eneste kristen.

Men om du nå leser hele avsnittet, da fremgår det helt tydelig at dette tall er symbolsk. Her kommer en engel ned fra himmelen med en nøkkel i hånden, og det er helt tydelig at det ikke er tale om en bokstavelig nøkkel, en nøkkel av stål eller messing. *Det er tale om nøkkelen til avgrunnen.* Dragen er ikke en vanlig drage, for han identifiseres meget tydelig som djevelen selv. Og djevelen er bundet for tusen år. Og Åpenbaringsboken har tidligere gjort det helt klart hva det er som binder djevelen. Når djevelen ble bunden med en lenke, da er det jo etter ikke tale om en bokstavelig lenke eller en boksta-

velig mening. Det er tale om noe som hindrer djevelen fra å røre seg. I Åpenb. 12 gjøres det helt klart at det som hindrer djevelen fra å røre seg er forkynnelsen av evangeliet. Det tusen år som djevelen har vanskelig for å utføre sitt verk, er således den tiden som evangeliet blir forkjent. Djevelen slippes løs i verden når evangeliet forsvinner mer og mer.

Vi lærer ikke dette som en kirkelære, men jeg er helt overtydet om at vi nu lever i en tid da djevelen er løs. Til og med såkalte kristne kirker i verden forkynner ikke lenger evangeliet om Jesu Kristi blod og stedforsyndende forsoning.

Men det virkelige korset ved dette avsnitt er vers fire. På grunn av dette ord, sier de som lærer læren om tusenårsriket at før verdens ende kommer Jesus tilbake til jorden på synlig vis. Og da kommer han til å vække de troendes legemer opp fra gravene. Han skal sette seg på sin trone i Jerusalem, og derfra sammen med sitt folk regjere verden, og en periode på tusen års fred skal råde på jorden.

Men les ordet! Og les ikke inn i ordet noe som ikke finnes der! Vers fire sier ikke et eneste ord om de troendes legemer. Det står: «Og jeg så troner, og de satte seg på dem, og det ble gitt dem makt til å holde dom. Og jeg så *deres sjeler* som var blitt halshugget —». Av og til anvender Bibelen uttrykket *sjel* og mener en person, men ikke i et høve som her. Det står: «Deres sjeler som ble halshugget». Disse sjeler er helt tydelig skilt fra legemet. Disse sjeler lever og regjerer med Kristus i tusen år.

Avsnittet sier ikke et ord om at Kristus regjerer her på jorden, uten at Johannes sier om og om igjen at han ser disse ting hende i himmelen. Og visselig kommer hver og en som kjenner sin bibel umiddelbart til å forstå, hva som menes med sjelene av dem som ble halshugget og som regjerer med Kristus. Bibelen lærer jo helt tydelig og uten å stusse,

at når et kristent menneske dør går det til paradis. Sjelen går for å leve med Kristus. Og om og om igjen sier Bibelen at vi får regjere med Ham i den kommende verden.

Når det heter at dette er den første oppstandelse, så sies det etter intet om at det her er tale om legemets oppstandelse. Bibelen anvender uttrykket oppstandelse mange ganger for *omvendelse*. Paulus sier f. eks.: «Vågne du som sover og stå opp fra de døde, så skal Kristus lyse for deg» (Svensk overs.) Mange ganger anvendes uttrykket «gjøre levende» i stedet for *omvendelse*. Efes. 2 står det: «Han har gjort oss levende med Kristus.» Den første oppstandelse hen tyder således antagelig til disse menneskers *omvendelse*, da når de tok til å leve med Kristus. I Tessal. 4 siteres ofte som et bevis for en dobbel oppstandelse. Det vers som ofte siteres er vers seksten, der det heter at ved endens tid skal de døde i Kristus først oppstå. Dette forstås som om de døde i Kristus skal stå opp i begynnelsen av de tusen år, og de vantros oppstandelse først i slutten av de tusen år.

Men etter igjen er dette helt uriktig og unaturlig. Om du leser hele avsnittet og hilder deg til de tydelige ord, vil du legge merke til at kontrasten ikke består mellom de *troende døde* og *de vantro døde*, men kontrasten er mellom *de troende døde* og *de troende som lever*. Her sies ikke et ord om de vantro døde! Det heter at de som er døde i Kristus skal først oppstå, og deretter skal vi som lever og tror på Kristus gå sammen med dem til himmelen.

Han sier at de troende som lever, ikke har noen fordel fremfor dem som allerede er døde i troen på Kristus.

En annen tanke som alltid forbindes med tanken på et tusenårsrike, er læren om at ved endens tid skal en verdensomspennende *omvendelse* av jøder finne sted. Det bibelavsnitt man der går ut fra er Rom. 11, 26, der heter at hele Israel skal bli frelst. Dette

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Blir halde opp med frivillige gaver

Red. Amund Lid, tlf. 75. Norheimsund
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, Stord
Postgiro : 42887, Stord

Utgjevarpoststad : 5400 Stord
Norsk Lutherisk Lekmannamisjon :
Formann : Olav A. Dahl,
boks 95, 5401 Stord. Tlf. (054) 10 482
Kass. Sverre Bøhn, Norheimsund
postgiro nr. 88213
Bankgiro : Vikøy Sparebank,
Norheimsund 3530.07.09492

S. Botnens Boktrykkeri, 5401 Stord

når han sier «hele Israel skal bli frelst», da sier han ganske enkelt det som Bibelen sier tusen ganger, nemlig at alle troende skal bli frelst.

Det er også en annen sak som taler ganske kraftig her. Tusenårsrikets tilhengere sier at når tusenårsriket kommer, da skal alle israelitter bli frelst. Men dette sier ikke Paulus. Han sier ikke: «Og da skal hele Israel bli frelst. Men han sier: «Og så skal hele Israel bli frelst.» Og hva han mener blir helt klart av de foregående vers. Han sier at under den nyttestamentlige tiden skal hedninger få komme til troen. Under hele denne tiden skal også jøder komme til troen på Jesus Kristus. Når så både jøder og hedninger kommer til tro, så blir hele Israel frelst. Altså hedningene og jødene som tror, de utgjør tilsammen hele Israel.

Hver og en vil komme til å finne at det er stor forskjell på å si: De slo mannen og siden drap de ham, og å si: De slo mannen så han døde« Det er i alle fall helt tydelig at i siste tilfelle døde han av slaget. Det er også helt tydelig at i første tilfelle døde han ikke av slaget. På samme måte sier ikke heller Paulus her at hedningene og jødene skal bli omvendt og siden skal hele Israel bli frelst — altså under tusenårsriket. Men han sier at hedningene og jøder skal bli omvendt, og således skal hele Israel bli frelst.

Det tredje stedet vi bør legge merke til som tusenårsriket sine tilhengere om og om igjen henviser til, er et avsnitt i Esaias 2. kap. Der sier Esa. at de skal smil sverd til plogjern og sine spyd til vindgårdskniver, nasjon skal ikke stri mot nasjon, og heller ikke skal de lenger opplæres til å føre strid.

Her er det jo helt tydelig at profeten profeterer om en tid med helt fullkommen fred. På andre steder sier Esa.: «Jeg skal bevare dem i fullkommen fred, som har sitt sinn vendt til deg». Og når engelen forkynner Jesu fødsel i Betlehem, da lyser de ut fred på jorden. Og så hører en ofte folk si at

tolkes som regel slik at alle jøder skal bli frelst. Men etter må vi la Bibelen tolke seg selv. I Rom. 2 sier apostelen Paulus at ikke alle som kaller seg jøder i virkeligheten er jøder. Han sier: Den er ikke jøde som er det i det ytre, men den er jøde som er det på innvortes vis. Og hva han mener med det forklarer han i kap. fire, der han sier at det er *de som tror* som er Abrahams barn. Dette minner oss sikkert om hva Johs. døyperen sa til fariseerne: «Kall eder ikke Abrahams barn»! I kap. 9 i Romerbrevet sier apostelen Paulus: «For Israel, det er ikke det samme som alle dem som nedstammer fra Israel». Med andre ord, det er ikke alle dem som tilhører den jødiske nasjon som er jøde i Guds øyne. Jødene er Guds folk, og jødene er de troende. Jødene er Abrahams barn, og Abrahams barn er etter igjen de troende. Når du er kommet så langt i Romerbrevet, og lar Paulus definere hva som er en virkelig jøde eller virkelig israelitt, da bør du ikke len ger ha noe problem med å forstå hva uttrykket «hele Israel skal bli frelst» betyr. Også

dens ord ikke gikk i oppfyllelse. Det var krig på jorden da, og det har alltid vært krig på jorden siden. Men de som leser Det nye Testamente, og virkelig gir akt på hva der står, vet at Bibelen lærer at de som har funnet Jesus som sin frelser, som har tatt imot han som sin frelser i sann tro, har virkelig sann fred i *Ham*. De har den Guds fred som overgår all forstand.

Og når Jesus i konkrete tilfelle lover fred til Guds folk, da skal vi ikke søke etter en materiell, jordisk fred, for Jesus selv har jo lært oss: «*Min fred*, gir jeg eder, jeg gir eder ikke fred på samme måte som verden».

Tvert om sier han at i denne verden kommer vi til å lide forfølgelse, men midt i disse

lidelser kommer vi til å ha fullkommen fred. Guds barn vet hva det er tale om her. De vet hva for en vidunderlig fred det er å eie synderes forlatelse. Og dette er den eneste fred som Jesus har lovet oss her i denne verden. Dette er en fred som vi burde lære oss å sette pris på. Har vi gjort det, da behover vi ikke lete etter et jordisk tusenårsrike.

I stedet vil vi se frem mot den tid da Jesus kommer tilbake for å hente oss hjem til seg, der vi får leve i fullkommen fred i himmelmens herlighet i all evighet. Dette er det målet de kristne burde rette sine hjerter imot, ikke imot en innbilt tusenårig periode her på jorden, som Bibelen ikke lærer noe om.

Oversatt fra det svenske Biblicum.

Hva er kristendom?

Av Øyvind Andersen

I vår leksjon idag skal vi fortsette der vi sluttet sist. Vi nevnte at Guds Sønn som menneske har gitt avkall på den herlighet som består i å åpenbare dommen, straffen over synden, og gitt avkall på å være i Guds herlighets skikkelse. I steden er han blitt menneske, og som menneske åpenbarer han dog Guds herlighet på en annen måte, nemlig i kjærligheten. La oss nå før vi snakker mer om dette samle oss i bønn. Jeg ber deg Jesus i ditt eget navn at vi kunne få se dette som vi taler om her, at du vil gi meg den nåde som du ser jeg trenger for å bære dette ditt ord frem så det blir til hjelp for dem som hører på. Amen.

Vi skal lese igjen fra Fil. 2, kap. Vi leser også idag for sammenhengens skyld fra vers 5: La dette sinn også være i eder, som og var i Jesus Kristus, han som da han var i Guds skikkelse, ikke aktet det for et rov å være Gud lik, men av seg selv gav avkall på det og tok en tjeners skikkelse på seg, i det

han kom i menneskes lignelse. Og da han i sin ferd ble funnet som et menneske, fornedret han seg selv, så han ble lydig intil døden, ja korsets død. Derfor har og Gud høyt opphøyet ham, og gitt ham det navn som er over alle navn, så at vi i Jesu navn skal hvert kne bøye seg, de som er på jorden og over jorden og under jorden, og hvertunge bekjenne at Jesus Kristus er Herre til Gud Faders ære.

Vi sa altså at Guds Sønn er blitt et menneske. Han er kommet i menneskes lignelse, det vil si at virkelig menneske uten å være et syndig menneske. Så sier Ordet at da han i si ferd ble funnet som et menneske. Det gikk tredve år før Jesus trådte offentlig frem. I disse årene har han gjennomgått alt det som hører menneskelivet til. Han har vokset opp i et hjem, så langt som vi kan se under ganske trange økonomiske kår. Han har ganske tidlig vært med sin far på bygningsarbeid. Det blir sagt om Josef at han

var tømmermann, men det ordet som grunnsteksten bruker betyr ikke tømmermann men bygningsmann. Og i Israel bygget man ikke hus av tre men av sten, så det meste av en bygningsmann sitt arbeid var stenarbeid. Et tungt og slitsomt arbeid, et riktig myosmelig arbeid. Dette har Jesus vært med på. Han vet hva det er å slate, han vet hva det er å sitte i vanskelige kår, han er prøvd i alt det som mennesker i alminnelighet blir prøvd med. Og det kunne være mange ting å trekke frem der, han ble forfulgt, han har vært landflyktig, og han er kommet tilbake som landflyktig til sitt land. Det er så mange ting som kunne nevnes, men for å si det kort: Han ble funnet som et menneske i sannhet. Og i Hebr. 2. kap. blir det sagt at han er prøvd i alle ting i likhet med oss, dog uten synd. Det er den usigelige forskjell mellom Jesus og oss at han har levd menneskelivet slik som det skal leveres. Det var Guds Sønns oppgave som menneske. I Hebr. 2. kap. blir salme 8 anvendt på Jesus. Denne salmen er en salme om mennesket slik som det er etter Guds plan og idé, og det står i Bibelen 8 at Gud gjorde ham lite ringere enn Gud selv, med ære og herlighet kronet han ham.

Dette ble ødelagt av oss gjennom vår synd. Vi har ikke noen ære for Gud noen av oss, og det er ikke noe ved oss som gjør at vi kan holde mål for den hellige Guds åsyn. Jesus derimot, han ble i sin ferd funnet som et menneske der holder mål for Gud. I enhver henseende er han nettopp det som mennesket skal være for å realisere Guds plan og ide med mennesket. Og da han så i sin ferd ble funnet som et menneske der holder mål for Gud. I enhver henseende er han nettopp det som mennesket skal være for å realisere Guds plan og ide med mennesket. Og da han så i sin ferd ble funnet som et menneske, og i virkeligheten var blitt 30 år gammel, da først kommer tiden da han trer offentlig frem.

Det begynner med at han kommer til døperen Johannes for å la seg døpe, og det er vel verd å stase litt for. Det var en dåp for syndere som døperen Johannes døpte med, er nemlig ikke den samme som Jesus senere innstiftet. Den dåp som vi ble døpt med er en dåp i den treenige Guds navn. Den er innstiftet av Jesus etter oppstandelsen, etter at frelsen er fullbyrdet altså, og den er en dåp til det fullbrakte verk. Det var ikke den dåp Jesus tok da han skulle begynne sin gjerning, det var en dåp som skjedde i og med en syndsbekjennelse. Og Johannes nekter å døpe Jesus til å begynne med, av den grunn at han skjønner Jesus er det ene menneske her på jorden som nettopp ikke har noen synd å bekjenne, og finner da naturligvis at dåpen ikke har noen berettigelse for ham. Derfor nekter han å døpe ham. Da er det Jesus sier til ham: La det nu skje, for således sommer det seg for oss å fullbyrde all rettferdighet. Du kan selv lese om det i Matt. 3, 13—17. Dette betyr altså kort og godt at for å sette Guds frelsesråd i verk er det nødvendig at han blir døpt. Og så lar Johannes det skje, og døper Jesus. Da går det opp for Johs. at Jesus blir døpt på en syndsbekjennelse, nemlig at han bekjenner seg ansvarlig for all verdens synd, ikke noe som han selv har gjort, men det som alle mennesker har gjort, fra det første til det siste menneske på jorden. Jesus bekjenner i sin dåp for Johs. som om det skulle være han alene som hadde gjort all synd i verden. Der begynner dette som heter i Fillipenser-brevet: Da han i sin ferd ble funnet som et menneske, så fornedret han seg selv. Ja, han gjorde seg i den grad så liten at han gjorde seg til den minste av alle — den nemlig som står der ansvarlig for alle menneskers synd og ugjerninger. Dette ble han døpt på i elven Jordan. Og på grunnlag av det, er det at døperen Johs. står der og peker på ham og sier. Se der Guds lam som bærer vakk verdens synd!

Jesus bekjente seg altså ansvarlig for alle synder som er gjort. Slik begynner han i og med at han går til sin gjerning. Han forneder seg selv, og for å gjøre det kort, han forneder seg selv så han ble lydig inntil døden. Merk deg her ordet lydig. Det refererer til at han på våre vegne holder alle lovens bud. Det står i Rom. 5, 19 : Vi ble fremstilt rettferdige for Gud ved den enes lydighet. I Hebr. 5 er det også tale om dette : Det behagte Gud gjennom lidelser å fullende vår frelses høvding. Og for at han skulle være vår frelses høvding, så måtte han lære lydighet ved det han led. Her kan ikke vi sammenligne oss med Jesus, og si det at når han måtte lære lydighet ved det han led, så må da vi lære det. Nei, vi må lære lydighet fordi vi er ulydige, det måtte ikke han. Han var aldri ulydig, og han trengte ikke å lære lydighet fordi han var ulydig liksom vi. Derfor er det galt å sammenligne oss med ham på denne måten. Men han måtte lære lydighet

av en ganske annen grunn. Han måtte lære lydighet fordi han skulle stå i vårt sted, og han skulle prøve holde mål for oss, han skulle være lydig der hvor vi var ulydige.

Du vet at da Jesus ligger i krybben, da er allerede Jesus blitt menneske. Det står om ham i krybben at han både er Kristus og at han er Herren i Davids stad. Men for at han skulle bli vår frelser, så måtte han gjøre alle våre gjerninger, stilles på alle våre prøver, han måtte holde mål der hvor vi har sviktet. Derfor måtte han lære lydighet av det han led. Dette er det altså som ligger bakom at han ble lydig, og lydig inntil døden. Det medførte vel også at han måtte bære alle våre synder, og ta vår dom og straff. Og med det stanser vi denne leksjonen, og fortsetter der neste gang.

*Avskrive etter lydband fra et
bibekurs holdt i Norea Radio*

Omvendelse

(Luk. 13, 2-fg.)

Av Ole Brandal.

I dette ordet fikk vi høre hvor nødvendig det er å bli omvendt. Jesus sa at det ville gå dem galt som ikke blei omvendt. Det er farlig å leve uomvendt her på jorden, for som man sår skal man høste. Men ennå verre blir det på den andre siden, hvor man skal møte Gud — ufrelst, uomvendt, ugjenfødt. Det blir svært.

For det andre sang vi at det er nødvendig å «Være til Herren rett omvendt, i himlen skrevet med Lammets røde prent». Har du ditt navn innskrevet i livets bok? En dag blir vel det det viktigste av alt. På evigheten morgen blir det ikke spørsmål om hvor stor bankkontoen er, hvor stor anseelse vi har blant mennesker, men bare om vi er om-

vendt til Gud.

Hva er omvendelse ?

Jeg vil nevne tre slags omvendelse. Her er sikkert mange, mange fler, men disse tre kom i mine tanker. Vi kan vel si at all omvendelse er en frukt av forkynnelsen. Den første jeg da vil nevne, er den omvendelse som er en frukt av *appellforkynnelsen*. Den som forkynner appell appelerer til viljen, til følelsen, til manns mot og krefter. Det blir appellert til at du må være mandig, nå må du være, nå må du ta deg sammen og ikke være noen feiging, men åpent komme og bekjenne at du vil høre Herren til. De som da kommer, kanskje grepset av følelser fordi der blei inn-

blandet rørende fortellinger, de blir da erklært for å være frelst. Deretter er det så om å gjøre å få dem inn i misjonen, og å aktivisere dem i tjenesten.

Dette kaller Bibelen å være født av kjøds vilje, av manns vilje, og av blod. Dette er ingen sann omvendelse. Dette har jo ofte vist seg ved at der blir så lite tilbake av slike vekkelser. Men det kan jo også hende med en sann vekkelse, for vi skal ikke se bort fra den sannhet Ordet taler om at der er fire slags sædejord. Om en vekkelse er av Herren, så er det ikke dermed sagt at alle kommer gjennom til liv og blir stående.

Så er der en annen sort omvendelse, som er en frukt av den forkynnelse vi pleier å kalle *synd og nåde forkynnelse*. Stundom kan vi høre at det blir sagt om forkynnelsen at dette er altfor grunt. Det å bli frelst har med synd og nåde å gjøre, derfor må det forkynnes synd og nåde. Så blir der dratt frem synder, konkrete synder, og de i forsamlingen som har svin på skogen blir stukne og dømt. Noen blir sinte og går sin vei, og ofte kan forkynneren få dem som fiender for hele livet. Men andre bøyer seg for ordet, og de går den veien som blir forknyt for dem: Å bekjenne sine synler for Gud. De bekjenner at de har stjålet, drevet hor o.s.v. og de ber Gud om tilgivelse for disse synder. Så blir det sagt dem at nå gjelder det om å lese så mange løftesord at de tror de er tilgitt av Gud, for der står jo at dersom vi bekjenner våre synder, så er Gud trofast og rettfedig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet. Da blir det forknyt at nå har du bekjent, og da tilgir Gud.

Dette er ikke noe annet enn fariseisme! Dette er å blande sammen din rettferdighet og Kristi rettferdighet. På den ene side er der altså noe hos deg som holder mål, som blir stående, det er det gode hos deg. Men på den andre siden er der også syndeflekker hos deg, og når du har bekjent kommer Gud med sin nåde og stryker flekkene ut. Så tror

du at nå står du renset for Gud. Men hva er renset? Øyvind Andersen skriver i sin bok: «*Gud tilgir ikke det gamle mennesket dets syndighet, men han tilgir deg det gamle menneske.*» Tenk på det!

Denne omvendelse griper også mye for grunt, og folk kommer aldri til liv i Gud på denne måte — men en fariseer kan du bli, en trell under loven. For saken er at om der ennå finnes noe hos deg som gjelder i din berekning, i tanken på din frelse, da er det umulig å bli viss i sin frelsessak. Får Gud steile med deg vil du før eller siden komme i tvil på om det er rett med deg, om den del som står til deg er ren nok, om alt er bekjent og tilgitt. Jeg fikk nåde for de synder jeg bekjente, men skal tro om det andre holder? På denne veien blir du gående og bekjenne, bekjenne på nytt, streve med å være ærlig, å kunne bli viss om at alt bekjent, uten å komme frem til utlösningen i Kristus.

Den tredje slags omvendelse, er den som er en frukt av *forkynnelsen av lov og evangelium*. Hvilken omvendelse er det? Jo, der blir alt hos oss lagt inn under synd (Gal. 3, 22) Der blir ikke bare noe av oss syndigt, men der blir *alt vårt* stengt inn under synd, forat det som var lovt skulle bli *gitt oss i Kristus Jesus*. Der blir du, med alle dine gode gjerninger og all din fromhet, lagt under synd — d.v.s. blir rekna for synd hos Gud. I Guds øye finnes der ikke en eneste hvit flekk på meg eller deg., bare synd og urenhet. Enda våre bønner og tårer er synder for Gud, dersom de er båret frem av kjødet. Dersom du skal bringe frem for Gud noe som er godt og rent, da må du få et nytt hjerte — bli et nytt menneske. Bare det som flyter ut fra det nye menneske, som er født av Gud, kan ta kes Gud. Her er forskjellen. Bare der loven når sitt mål, og evangeliet får gjøre sin gjerning, blir der en sann omvendelse. Og lovens mål er ikke bare å gjøre oss til store syndere, men til *fortapte syndere*. Ved loven lukker Gud vår munn, så vi der (Jeg døde,

sier Paulus) forat evangeliet kan få sette inn Kristus som vår stedfortreder og eneste redningsmann. For kristendomen er ikke noe av oss og noe av Kristus, det er bare Jesus — Jesus alene til salighet.

I går kveld fekk vi høre om en gudfryktig mann som hadde en bønnevrå, og det var nå godt. I går las vi om en mann som hette Kornelius, han ba allstøtt til Gud. Det viste sikkert spor etter hans knær også, og etter skospissene — om han hadde sko, *men han var ikke frelst.* Nå vil ikke jeg med dette si at mannen med bønnevråen ikke var frelst, for berre Gud kjenner hjertene. Men vi må sjå det i øynene at det går an å ha et slikt sted uten å være frelst, det viser ordet om Kornelius !

Når noe var kommet mellom han og Gud måtte han bort i kråa — ja, jeg forstår tankegangen, og uten at jeg vil kritisere mannen, men kanskje dette kunne få oss til å tenke. Skal jeg få si deg en ting : Med meg er det slik at *jeg alltid har noe mellom Gud og meg.* Hørte du det? Eller rettere sagt : *Noen.* Med meg er det slik at jeg aldri kan leve direkte med Gud, men bare gjennom en annen — en stedfortreder. Jeg må alltid ha Jesus med meg inn til Gud. «Når jeg det fatt i bønnen får (Jesu navn), straks himlen åpen for meg står. Jeg bær det med i sjel og sinn, og det bær meg i himlen inn.»

Kristendom eller en sann omvendelse, det er at Jesus får være det for oss som Gud har sendt ham for å være. Og det er å være vår mellommann mellom Gud og menneske. Han må ta seg av vår sak. Han må tale vår sak hos Gud, og gjøre sine summer gjeldende, for du og jeg har gått konkurs. Vi har ingen ting å føre frem for Gud, som teller eller bevegelser hans hjerte, utfra oss selv. Men når synderen kommer med Jesus, da blir der glede i himmelen. Du og jeg må alltid møte Gud i Jesus — du velsignede Jesus.

For Gud er en fortærrendeild mot all synd

og urenhet, og er det noe på jorden som er ureint så er det jeg og du. For så vidt er det også alltid noe ondt også mellom Gud og meg, for jeg er alltid uren. Men Jesus er min eneste redning.

Så det å bli omvendt, det er ikke kvalitet å bli bedre, men det er å bli så ring at du kapitulerer, at du gir opp alt ditt strev med deg selv, og overgir din sak til din frelser og broder, så han får være det han er bestemt til for deg. Han er sendt for å være din broder, din stedfortreder, din rettferdiighet, en soning for dine synder inne for Gud.

Dette gir det rette forholdet til Jesus til Jesus. Og når dette blir en virkelighet i vårt liv, da fører det med seg at du og jeg får et nytt sinn. Derfor sier Ordet at omvendelse, det er også sinnsforandring ! Det fører med seg at vi får et sinn og et hjerte, som er i overensstemmelse med Guds hjerte.

Da begynner du og jeg å leve annerledes ikke fordi loven truer oss, men fordi vi er blitt slik innvendig. Vi er glad i Jesus. Vi er blitt glad i våre brødre, som vandrer på den samme vei. Og så vil vi gjerne gjøre rett for oss i alle ting, i forhold til våre medmennesker, ikke trakke på andre, ikke bryte oss frem, men i stillhet overlate alt til Herren og synge i vårt hjerte : Din, o Jesus, din å være, er min lyst og all min ære, din i liv og din i død.» Ikke sant? Jo, det er sant !

Du, det å bli omvendt, det er å bli en stakkarsom må henge fast ved Jesus, som sier at nå må du Jesus komme med dine summer, «vis oss at du ennå er den samme ! Liv og salighet de fant, som i troen deg anamme. La oss midt i stridens dage freden som du kjøpte, smake» ! Så må du læse de versene på nr. 25 i sangboken.

Avskrift etter lydband.«

Vårt ansvar

Er det ansvaret for Gud eller for menneske? — Der er eit ansvar utover og eitt oppover, og der er eit samspel mellom desse to.

Vi skal først tala om ditt ansvar utover.

1. Du har ansvar berre med det at du er kvinna. Diktaren sa : «Et enkelt hjem bar så tidt et land.» Det trengst sårt i Norge i dag at der er heimar som ber landet, ellers råtnar samfundslivet innanfrå mengan. Og du er sentrum i heimen, ver klår over det. Slik din heim er, slik blir bygdelivet, samfundslivet og slik vert verda. Er ikkje det ansvar som er lagt på deg.

2. Men om det er stort ansvar å vera kvinna så er det endå større ansvar å vera kristen kvinna, kona, mor. Og det vil eg tala litt meir om. Først heimen din. Her står du som prestinne. Kva ser borna dine av deg? Ser dei Guds frykt som prentar seg inn i dei så det set livet ut, eller er du mellom dei som ofte med urette vert prisa fordi dei ber sin kristendom i det stille, seiest det. Israels heimar fekk påbod om å skriva Guds bød overalt i huset, tala om det tidleg og seint. Bur Guds ord rikeleg i ditt hus? Eller er det slik at du ikkje ein gong har tid å fonda hendene når dei ber Fadervår i morgenandakten. Er det då rart at borna misser respekten for det Hellige. Dei skal og få læra frå barndommen av dei heilage skrifter som kan gjera dei vis til frelse. Gjer dei det eller sløyfer du stundene ved senga, og lit på at dei får det inn på sundagsskulen og folkeskulen? Men om no det blir for lite? Så står dei unge der tidleg ribba for livets største verd, sjølv om du har gitt dei det aller beste menneskelege grunnlag i livet.

Og du har naboar. Kva får dei når dei stikk innom? Du bakar kaker og har liggjande. Men har du eit ord frå Gud til dei attåt kaffikoppen? Dei kjem kanskje og vil

låna grynmjøl hos deg, men kanskje sjøle værendet var å få noko for sjela.

Du kjem tung og tom heim frå kv.foreninga. Det vart mest matprat og bygdesnakk, og lite oppbyggeleg. Var det kanskje du som ikke såg ditt ansvar og vende samtalen? Gjekk du dit med den innstilling at du skulle gi av ditt beste? — Få som møtest på bedehuset. Men har du sett noko til sides for å koma av ståd, og kanske stukke innom til nabokona på vegen? Kor lenge er det sidan du var på kne for Gud for møte.

Mørkt er det i bygda di kanskje. På ungdomshuset finn du dei unge i dans og turting. Kanskje der ikkje er andre stader for dei unge, for heimane er stengde, dei gode heimane. — Er du med og tek bort støytesteinane som ligg så tett og er så kvasse i vegen dei unge går i dag.

På leirane talar me alvorlig med dei unge om alle desse kulørte blada som øydelegg sjelalivet. Men rundt i heimane ligg dei, og mor sender gjerne dotter si avstad etter dei når onsdagen kjem. *Kristne mødre!* For eit ansvar! Du gir barnet ditt gift! Sjå til at ikkje noko forpestar heimen, den kristne heimen, der Kristus skulle bu. Tenk berre på fjernsyn og radio også t.d.

Kva er det dei treng alle desse du har rundt deg i heimen, nabolaget, i bygda, ja endå vidare utover. Dei treng Kristus. Og det er *ditt* ansvar. Borna dine treng ikkje først og fremst fine og velstelte heimar, vitaminrik kost og sikker framtid. Nabokona har ikkje behov berre for ei kosestund i stova di, og bygdeungdommen er ikkje berre tente med at du ryddar bort støytesteinane. Dei må finna berget. Og det er ditt ansvar som sjølv har funne. Kven andre? Det er ditt viktigaste ansvar utover: «Som Faderen sende meg — — »

Nå synest eg å høyra eit tungt hjartesukk. Du seier inni deg : Alt dette veit eg. Eg er nedlessa av dette ansvaret. Eg orkar det ikkje, kan ikkje. Og om her er noken som tenkjer : Eg skal ta meg saman, så skal det nok gå, med bøn og bibellesing og gode bestemmelser skal det lukkast. Du har enno att å erfara den bitre skuffelsen at det går ikkje. Om det synest lukkast, er det berre *deg sjølv* du har bore til dei andre. Og så står dei der like hjelpelause, og du står ansvarleg for Gud. For her kryssast desse to linene, ansvaret utover og ansvaret oppover. «Eg har ikkje funne gjerningane dine fullkomne for min Gud.» Der er nokre gjerningar som brenn opp framfor Guds ansikt, brenn som høy og haim. Det er alt det som ikkje sprang ut av det Gud skapte i deg ved si ånd. Alle dei gongene du bar fram deg sjølv i staden for Kristus. For eit ansvar. Andre fortapt for mi skuld, og eg frelst, men som gjennom eld?

Finst det då ein annan veg, så eg kan fylla dette tunge ansvaret? Ja, den vegen som ei annan kvinne måtte gå. Maria, Jesu mor. Ho som fekk same oppgåva som du og eg : Å bera Jesus, Frelsaren fram til folket sitt. Ei umuleg oppgåve for henne som for oss. Korleis kan det i det heile koma noko guddommeleg frå eit menneske? Ikkje på annan måte enn ved eit under av Gud, den Hellige Ånd. Maria spurde: «Korleis kan dette gå til? Du spør vel det same!» Korleis kan det gå for seg at eg, slik eg er, kan bera Kristus med meg i heimen min, til mann og born og naboar o.s.b. Maria spurde av eit ærleg, tvilande hjarta, og fekk svar. At dette kan skje med Maria, er sagt i to ord, uttrykk : «Du som har fenge slik nåde». «Du som har funne nåde hos Gud.» Det eine var ordet nåde. Det andre som gjer Maria brukbar er dette «Ingenting er umogleg for Gud»

Nåde og Gud kan. Bæ desse grunnane ligg i Gud. Merk det nøye. Grunnen til at Maria kan brukast ligg altså ikkje hos Maria sjølv. Ingen helgen eller engel treng nåde,

men det treng forbrytaren, og ein slik ein var Maria. For Gud. Kanskje for menneske og. Men nåden låg alt ferdig i Guds hjarta, ved Kristus, endå før forsoninga var fullførd. Difor kan Gud vera nådig, difor har Maria både fått nåde for sine synder, og funne nåde hos Gud, til si livsoppgåve.

Det andre som gjorde henne brukbar var dette : Gud kan. Engelen viser til kva Gud kunne før. For Elisabeth og Sakarias — han kunne fortsett bakover i Israels soge, om Daniel, David, Elias og Moses og Abraham o.s.v. Men i vår avstumpa tanke er det vi som set grenser for Gud. Alt kan Han. Så kan Han og skapa noko guddommeleg i ein syndar, noko av himmelen i eit støv. Så seier han til dette vesle støvgrand nede i Nasaret høy : Ingenting er umogleg for Gud.

Korleis skal ho få del i dette av Gud? «Den heilage ande — —. Det same svaret får du. «De skal få kraft når den heilage ande kjem over dykk.»

Men når Gud gir nåde og Han maktar til å gjennomföra verket, og Han endå til gjer det. Så er vel du og eg utan ansvar? — «Då så Maria : Her stend eg — —» Guds makt treng hender og føter og munn, ja eit heilt menneske å verka gjennom. Den heilage ande må få ein lekam å bu i, eit tempel der Guds herlegdom kan senka seg ned. Her er Marias ansvar — og ditt.

Korleis stiller du deg til Guds nåde, og Guds makt. Ja, sukkar du, berre eg kunne opna meg meir, gitt meg meir heilhjarta til Gud! Fortsett å sukka heile ditt li., du blir likevel aldri meir enn halvhjarta, aldri får du opna hjarta ditt, eller gitt det til Gud som du seier. Maria sa ikkje eit ord om sitt hjarta, ho sa berre : «Her står eg. Det er som ho vil sei : Du ser meg og kjenner mitt halve hjarta, mi synd og vanmakt. Men er det sant at du gir nåde for synd, og gir du nåde for ei dårleg tenesta, så står eg her til disposisjon, slik som eg er. Eg er Herrens tenestekvinna. Eg torer ikkje nekta, har in-

gen rimeleg grunn, når ingenting er umogleg for deg. Maria står her våpenlaus, forsvarslaus, utan årsaking framfor denne veldige Gud. For Han gir alt sjølv og gjer alt sjølv. Difor vågar denne kvenna det siste spranget ut, og seier: La det gå meg som du har sagt.» Dermed fell alle murar kring hennar hjarta og liv. Gud har fått fritt spel. For ein risiko! Men dermed er ho fri alt anna ansvar, enn berre dette eine: La det gå over seg alt det Gud har sagt skal skje med henne. Så for engelen bort att. Så var det slutt med syner og stråleglans og englebesøk. Så vart det mørkt i stova, kvardagen kom. Kanskje mørkt i Maria sitt hjarta og imellom. For eit liv det

førde henne inn i. Men for eit resultat — for heile verda.

Men det Herren hadde sagt det gjekk fram. For Han er «Løftenes trofaste Gud.» Torer du stilla deg fram for Gud med berre dette eine ansvaret: Å la det gå over deg alt det som Gud vil. Han tek ansvaret for alt ditt liv, dine feilgrep, for heile gjerningen. Han spør berre om Han får bruka deg slik Han vil.: Vågar du det truespranget ut på Guds løftes hav, at det han har sagt det skal gå fram. Det skulle bli resultat utover om du gjorde det. Eit under av Gud. «Det heilage som vert født av deg, skulle kallast Guds son.

B. H.

Den falne sjel og den syndige sjel

Av Christian Scriver

Det er så nødvendig å lære menneskets dype syndfall å kjenne. Vi vil jo gjerne lede sjelen til Kristus. Derfor må den ha sett noe av sin bunnløse fordervelse.

Skriften lærer oss, at «synden kom inn i verden ved et menneske og døden ved synden, og døden således trengte igjennem til alle mennesker fordi de syndet alle.» Ved syndefallet mistet mennesket Guds billede med hellighet, rettferdighet, sjelero, fred og glede og fikk i stedet Satans billede med ondskap og fiendskap mot Gud og alle syndens

Som stammen og roten er, slik også grenene. Synden har utbredt seg til alle mennesker og har gjennemtrengt det hele menneske. Og døden fulgte synden. Det er Satan som står bak og er kilden til all vår elendighet. Arvesynden er roten til alle synder. Den sitter i hjertet som står i hemmelig pakt med Satan. Dette skulle vi ha for øye når vi ser på våre barn. Vel blir barna gjenfødt til Guds rike i den hellige dåp og får syndenes forlatelse og den Helligånd. Men roten sitter i hjertet. Baran trenger god oppsikt og kristelig

oppdragelse. Ditt yndige barn, din lille engel og kjære skatt kan bli en Guds og menneskers fiende, en vederstyggleighet, en djevel, en gudsforekter, en morder, en horkar, en tyv, en helvedsbrand. Derfor skulle du elske dine barn med frykt. Elsk dine barn men hat synden som bor i deres hjerte! Kristne menesker skal hellige sine barn til Herren fra mors liv av og oppdra dem i Herrens tukt og formaning.

Den skjulte synd i menneskets hjerte begynner snart å røre på seg. Den onde rot skyter ut i tusener av syndige tanker, ord og gjerninger. Her hjelper ikke flukt. Luther forteller om en gammel munk som ikke lengre ville bli i klostret. Her var det andre mennesker, og disse fristet ham til synd. Han reiste ut i ørkenen og ville tjene Gud i fred. En gang skulle han hente vann. Men vannkrukken veltet både en og to ganger. Da ble munken sint og slo vannkrukken i stykker. Han fikk ikke ha fred med seg selv alene heller. Han så nu at skaden lå hos ham selv. Han vendte så tilbake til klostret og lærte nå å

kjempe mot synden ved å forsake og fornekte seg selv.

Satan har mye lokkemat som han frister sjelene med. Noen har et muntert sinn. Dem frister han til drikk og et utsvevende liv. Nogen er sorgmodige og vil være alene. Dem frister han til tungssinn og fortvilelse. Han innbiller de ugudelige at de er gudfryktige, og de uomvendte at de er Guds barn. Han har mange hjelgere i verden, denne djevelens brud. Men ikke kan noen av oss ha noen unnskyldning for vår egen synd. Både for de syndige tanker og de utnyttige ord skal menneskene gjøre regnskap for på dømmens dag.

Vi finner i Skriften mange eksempler på en redselsfull utviding av synden hos mennesket. Peter begynte med å ha tillit til seg selv. Så fulgte utroskap, frykt og flukt og fornekelse. Han ble reddet. Men den arme Judas steg trinn for trinn ned til helvete Vi må ikke tro at noen synd er liten og ubetydelig i Guds øyne. «Hver den som gjør synd, han gjør og lovbrudd, og synden er lovbrudd» (1. Johs. 3, 4) Synden og sikkerheten hos menneskene tar til fra tid til tid. «Ved din hårdhet og ditt ubotferdige hjerte oppholder du deg vrede på vredens og Guds rettferdige doms åpenbarelses dag» (Rom. 2, 5). Synderegisteret blir større og større og regnskapet vanskeligere og vanskeligere. Skynd deg og redd din sjel!» «Søk Herren mens han finnes! Kall på ham den stund han er nær! Glem ikke din dåpsplikt! Du vil tro på Gud Fader, Sønn og den Helligånd, og du vil forsake djevelen og alle hans gjerninger og alt hans vesen. Husk også på at du i din samvittighet har en Guds kontrollør! Menneskets synder er oppskrevet i himmelen, og også i deres egne hjerter.

avis du så deg selv, ville du bli like forskrekket som om du så djevelen. For Jesu vunders skyld vil jeg be eder at I ikke lar solen gå ned over eders ubotferdighet! Legg eder ikke ennu en gang til å sove i eders synder! Å, om dere kunne bli løsrevet fra Satans snarer! Ennå står nådens dør åpen. «Herren har ikke behag i den ugudelige sin død, men deri at den ugudlige vender om fra sin vei og lever» Esek. 33, 11). «Der er åpnet en kilde for Davids hus og for Jerusalems innbyggere mot synd og urenhet» (Sak. 13, 1). «Om eders synder er som purpur, skal de bli vite som sne. Om de er røde som skarlagen, skal de bli som ull» (Esa. 1, 18).

Fra Christian Scrivers Sjeleskatt.

OM RETTFERDIGHET, FORDI JEG GÅR TIL FADEREN, OG I SER MEG IKKE LENGER

Johs. 16, 10

Forunderlige, gätefulle ord! Hvorledes skal vi forstå dette: «Fordi jeg går til Faderen?» Den Herre Jesu Kristi gang til Faderen skal være grunn til vår rettferdighet? Ja, i sannhet. Der gies ingen annen grunn til rettferdighet hverken for deg eller meg, du dyrkjøpte sjel, enn vår Frelsers gang gjennem liv, lidelse, død, oppstandelse og himmelfart til Faderen, som er i Himmelten.

Ved sitt hellige liv oppfyllte han alle lovens krav til oss og vant oss en fullkommen rettferdighet. Ved sin bitre lidelse, som ble fullbyrdet på korsets tre ved hans offerdød, der han betalte hele vår skyld, for at han kunne gå inn i den helligdom, som ikke er gjort med hender, og finne en evig forlösning (Hebr. 9, 12) Ja, han er blitt vår rettferdighet (Jerem. 23, 6).

Og nå sitter han der oppe ved Faderens høyre hand og vil dra oss alle til seg. Og som vi har hørt, er det til gagn for oss at vi ikke ser Ham, men lar oss overbevise ved hans Ånd om at han har vært rettferdig for oss. Da skal det hete også om oss: «Salige er de, som ikke har set men dog tror.» (Johs. 20, 29).

E. F. Eckhoff.